

A nyu főz, apu telefonál – szabadkozik Péter, amikor ajtót nyit. Tágas tér, átlátható rend fogad, semmi bohém hivalkodás a Moravetz-Dévényi művész házaspár otthonában. Ildikó zöldséget párol a krémleveshez, Levente szobájában a számítógép csak addig pihen, míg ő díszlettervező barátjával beszél. A falakat nem tapétázták ki színházi plakátjaikkal, pedig akkor Rákóczi fejedelem vagy Zrínyi Miklós is itt lehetne körünkben. Csupán a bortárolón húzza meg magát szolidan egy palack, mely címkéjén legújabb produkciójukat, az Egy életem, két halálom című bűnügyi vígjátékot hirdeti. Talán ez az ő harmóniájuk egyik titka, hogy a szakma sosem keveredik a magánélettel – előbbi szigorúan a színház falai között zajlik, utóbbinak pedig a családi fészekben a helye.



A játék szenvedélyével élnek



Dévényi Ildikót a tánc vitte a színpadra. Hároméves korában már a Pécsi Nemzetiben lépett föl. Pár esztendővel később az Állami Balettintézetbe hívták, de édesanyja féltette, marasztalta. A Pécsi Művészeti Gimnázium tánc tagozatán végzett, s rögvest a győri Kisfaludy Színházhoz szerződött. Ám ott a tánckarból hamar kiragyogott, s Markó Iván híres együttesének tagja lett. Tudta: szakmailag nem is kívánhatna többet, de ő másként képzelte az életét.

– Nem akartam, hogy 25 éves koromra fizikailag tönkremenjek. Nekem mindig véres volt a lábam a spicc-cipőtől, és fájtak az ízületeim – meséli. – A Carmina Buranát próbáltuk, amikor eljöttem a Győri Balettől. De maradtam a színháznál, mert Szikora János rendező úgy látta, színészként ott a helyem. Rám osztotta Goldoni: Nyári kalandozások című vígjátékának szobalány szerepét. Először megijedtem, hetekig megszólalni is alig mertem, mert szégyelltem a hangom a színpadon. Aztán valahogy ráéreztem a játék ízére, és óriási sikerem lett. Sorra jöttek a prózai és a zenés szerepek, szubrettként a táncsal amúgy sem volt gondom. Amikor Pécsre szerződtem, a közönség itt is hamar a szívébe zárt, és egymást követték a feladatok.

– *Leventével is a Pécsi Nemzeti Színházban ismerkedtetek össze.*

– Híres fővárosi színészként került ő Pécsre '86-ban, s ne szépítsük: pályájának nagy töreseként élte ezt meg akkor. Hallgatag volt, magába forduló, a büfé hátsó szegletében ült, és írta a verseit. Nem ivott egy kortyot sem, s az a hír járta róla, hogy megrögzött agglegény. Szinte minden darabban együtt játszottunk, ha nem is egy párt alkotva. Csodálattal figyeltem, mert nekem mindenben a tehetséges ember kell. A színpadon is, az élet más területén is, például ha egy bútorról van szó, akkor a legkiválóbb asztalost keresem. Szép lassan sikerült szóra bírnom e néma Leventét. A legjobb barátom lett, ebből alakult ki köztünk a szerelem.

Ildikó gyümölcsteával, süteménnyel kínál, s amikor a színészet iránti indítatásról esik szó, kiderül: anyai ágon, nagypapájának a testvére Sulyok Mária volt. Társalgásunk e pontján csatározik hozzánk Levente.

– Nekem a nagypapám volt vérbeli színházi ember: írt, rendezett és játszott. Állítólag a vonásaink is hasonlóak, s mindketten települési előljáróként is ténykedtünk, én a baranyai Szentkatalin polgármestere voltam egy ciklusban. Édesanyám, miután Besztercére ment férjhez a második



kerámia festőde

Zsolnay Kulturális Központ – Boltok utcája

Cím: H-7626 Pécs, Felsővámház utca 52. (Ledina-kapu)

YouTube: http://youtu.be/0RvD_0qqk_M

Mobil: (+36) 30 9 323 863

www.facebook.com/KeramiaFestode

Mail: szurdi.eva@gmail.com

VÁLASSZ A POLCRÓL KERÁMIÁT!

Fogd az ecsetet, írógát, szivacsot vagy használd az ujjadat!
FESS TÁLAT, BÖGRÉT, ILLATMÉCSEST, FIGURÁT, VÁZÁT!

Saját örömödre vagy személyre szóló ajándékként.

Saját tervezésű kerámiád elkészítéséhez segítséget is kérhetsz.

3 napon belül kiégetjük, elviheted vagy postázzuk.

Budapestre ingyenes szállítás.

Gyerekeket, felnőtteket egyaránt várunk.

Csoportoknak kedvezmény.

Nyitva tartás: hétfő kivételével minden nap: 10–17-ig.

Szurdi Éva keramikus



világháború kezdetekor, Erdélyben hódította meg a színpadot, de amikor teherbe esett az idősebbik bátyámmal, feladta a pályát a család kedvéért. Édesapám Erdély összes vajgyáranak főmérnöke volt, tekintélyes szakember, ám Heltaí Jenő színművében, A néma leventében ő játszotta Agárdi Pétert, anyám Ziliát. Mégsem színházi szerelem az övék, ugyanis a testvéreik révén ismerték meg egymást: anyám bátyja apám ikertestvérét vette feleségül.

– Szóval, a véredben volt a színház...

– Mégis, tízéves koromig régésznek készültem. Amikor a nővérem felolvasta Homérosz Íliaszát, elvarázsolt Trója. Évtizedekkel később, eljutván oda, Heléna, Hector és Achilles lábnyomát éreztem a talpam alatt. Tizenegy éves koromig azt sem tudtam, hogy színház egyáltalán létezik. Ám egy téli napon leemeltem a polcra egy gyönyörű, bőrkötésű, aranybetűs könyvet. Lapozgattam, s egy versszerű tünemény annyira elbűvölt benne, hogy kirohantam a konyhába, és lelkesen zengtem: „Lenni vagy nem lenni: az itt a kérdés...” Anyám kezében megállt a fakanál, a szeme könnybe lábadt, maga mellé ültetett, s elmesélte az egész történetet a színházról, a családról, az ősökről. Attól kezdve számomra csak ez létezett.

– Miben méritek a sikert?

– Fontos a taps, de még jobb beleélni a nézők csillogó szemébe, mert az mindent elárul – mondja Ildikó. – Előadás közben érzem a felém áradó szeretetüket. Volt, aki köszönetképpen kenyeret sütött, más az Egy életem, két halálom krimi látva karkötőt fűzött nekem, egy másik hölgy fülbevalót adott, s az is nagy szó, ha az ember az öltöztetőnőjétől kap ajándékot. Egy ismerősöm a Pécsi Harmadik Színházban látott több előadásban, s

amikor találkoztunk, azt mondta: ha Amerikában születtem volna, minimum Golden Globe-díjas színésznő lennék. Egy ilyen mondat évekre feltölt.

– *Levente jó ideje nem színészként hallat magáról, hanem tróként, rendezőként, producerként. Szereted a kihívásokat?*

– Nem! Ahol én felnöttem Budapesten, a magyar Chicagóban, a VI-VII. kerületben, a kihívás szó azt



jelentette, hogy ki kellett menni a kocma elé, ahol nagyon megverték az embert. Igazság szerint én lusta vagyok, de akár napi negyvennyolc órát dolgozom. Hívó ember lévén, úgy tartom, egy magasabb hatalom irányítja a dolgaimat, ezért becstelenség lenne, ha nem vennék rólok tudomást. Most is van egy olyan ötletem, amit a világon sehol nem valósítottak meg még. Nem lehet véletlen, hogy pont nekem jutott eszembe, így hát küzdeni fogok a megvalósításáért, amikor eljön az ideje.

– *Mi jelenti számotokra a kikapcsolódást?*

– Az együttlét, egy kiadós séta vagy társasjátékozás – sorolják. – Az interneten a Honfoglalást időnként hármában, Péter fiunkat is bevonva, egymás ellen vívjuk. Számomra a főzés is játék – vallja Ildikó. – A szakácskönyv csak ötletet ad, de senki ne írja elő nekem, mit rakjak a spagettire!

– *Utazni szoktatok?*

– A csomagolás gondolatától is borzadok – jelenti ki Levente. – Több éven át hét kulcsosomó volt a táskánkban, hazai és környező országokban lévő szolgálati lakásokhoz. Amikor Kassán voltam főrendező, Ildi pedig játszott és koreografált, hetente többször is megtettük az oda-vissza utat.

Ugye, érthető, hogy ezek után nem siktok föl: édesem, utazzunk el valahová! Orfűig, a Rácz-tanyáig igen, hisz ott vannak bértartásban a lovaink, a 33 éves Rigó és legidősebb fia, Pata. Mióta a német juhászunk meghalt, a Misina Állatmenhelyre járunk hétfőgőn kutyát sétáltatni.

– *Szakmai terveitek?*

– Legnagyobb szívfájdalmam, hogy Levente régóta nem lépett színpadra, pedig imádtá a közönség – így Ildikó. – Szeretném, ha felújítaná nagy sikerű Villon-estjét, amit 30 éve mutatott be. Ő már a nyarat szervezi, nagy musicaljeink, a Zrínyi 1566 és A fejedelem erdélyi körútját. Nekem a Pécsi Harmadik Színházban futó krimi a szívem csücske, amit Gregor Bernadettel és Sulyok Charlie-val játszom. Sokan mondják, jólesik nekik az a pár órányi kikapcsolódás, amit az előadástól kapnak. Ezt fontosnak tartom, mert meglátni a szépet, átélni a jót, s örülni az apróságoknak – szerintem ez a titka a boldogságnak.

LEJEGYZTE: CSATÓ ANDREA

FOTÓ: MÜLLER NÁNDOR